

R.M. Mc Cheyne

HET HUISGEZIN TE BETHANIE (6e gedeelte)

„Jezus weende. De Joden dan zeiden: Ziet, hoe lief Hij hem had. En sommigen uit hen zeiden: Kon Hij, die de ogen der blinden geopend heeft, niet maken, dat ook deze niet gestorven ware? Jezus dan wederom in Zichzelf zeer bewogen zijnde, kwam tot het graf, en het was een spelonk, en een steen was daarop gelegd. Jezus zeide: Neemt de steen weg. Martha, de zuster des gestorvenen, zei tot Hem: Heere, hij riekt nu al, want hij heeft vier dagen aldaar gelegen. Jezus zei tot haar: Heb Ik u niet gezegd, dat, zo gij gelooft, gij de heerlijkheid Gods zien zult? Zij namen dan de steen weg, waar de gestorvene lag. En Jezus hief de ogen opwaarts, en zeide: Vader! Ik dank U, dat Gij Mij gehoord hebt. Doch Ik wist, dat Gij Mij altijd hoort. Maar om der schare wil, die rondom staat, heb Ik dit gezegd, opdat zij zouden geloven, dat Gij Mij gezonden hebt.” (Joh. 11 : 35-42).

In mijn laatste lezing hebben wij deze merkwaardige woorden kort overwogen: „Jezus weende.” Toen Hij Maria zag wenen, en de Joden ook wenen, werd Hij zeer bewogen in Zichzelf, en zei: „Waar hebt gij hem gelegd?” Zij zeiden: „Kom en zie het.” En toen zij Hem langs het pad naar de spelonk in de rots geleidden, „weende Jezus.” Verwonderlijk gezicht! „Jezus weende.” Hij was de Zoon van God, die het geen roof achtte, Gode evengelijk te zijn, oneindig in gelukzaligheid, en nochtans weent Hij. Zo werkelijk gevoelt Hij het leed van de Zijnen.

I. De aandoeningen van de Joden op dit gezicht.

1. Zij verwonderen zich over Zijn liefde: „Ziet, hoe lief Hij hem had!” Deze Joden waren toen nog slechts wereldlingen, en toch zijn zij verbaasd over die volheid van liefde. Zij zagen die hemelse gestalte zich bukken over het graf van Lazarus, zij hoorden de uitdrukking Zijner smart, zij zagen de tranen, die als een regen uit die ogen vol medegevoel stroomden. Zij zagen het hijgen onder dat kleed zonder naad, maar ach, zij zagen niet wat er in Hem omging. Zij zagen slechts weinig van Zijn liefde, Zijn eeuwigheid zagen zij niet. Zij zagen niet, dat Hij uit liefde voor die Lazarus zou sterven. Zij kenden de volheid, de vrijwilligheid, de uitgebreidheid dier liefde niet. En toch waren zij er verwonderd over. „Ziet, hoe lief Hij hem had.” In de liefde van Jezus is iets, dat zelfs de wereldling verbaast. Als Jezus vrede geeft aan de Zijnen te midden van het leed, als de watergolven van de smart zijn ziel overstelpen, als wolken en duisternis,

armoede en ellende zijn woning overweldigen, en hij zich dan nog in de Heere kan verblijden, zeggende: „Alhoewel de vijgenboom niet bloeien zal, en geen vrucht aan de wijnstok zijn zal, dat het werk des olijfbooms liegen zal, en de velden geen spijs voortbrengen; dat men de kudde uit de kooi afscheuren zal, en dat er geen rund in de stallingen wezen zal, zo zal ik nochtans in de Heere van vreugde opspringen, ik zal mij verheugen in de God mijns heils,” dan wordt de wereld gedwongen te zeggen: „Ziet, hoe lief Hij hem heeft.” Als Jezus met de gelovige in de dood is, hem zeer nabij is, zodat hij niet wankelt, hem met Zijn vleugelen overschaduwde, hem wast in Zijn bloed en de ziel met een heilige vrede vervult, zodat hij uitroept: „Ontbonden te worden, en met Christus te zijn, is zeer verre het beste.” Dan zegt de wereld: „Ziet, hoe lief Hij hem had.” „Mijn ziel sterve de dood des oprechten, en mijn uiterste zij gelijk het zijne!”

Nog een plechtig uur nadert, wanneer u allen, die gelooft, zult afgescheiden worden en aan de rechterhand van de troon staan, en Jezus u welkom zal heten, ofschoon u arm bent en de hel verdiend hebt, om op Zijn troon te zitten en Zijn heerlijkheid te delen. Dan zult gij, o ongelovigen, met bittere weeklacht uitroepen: „Ziet, hoe lief Hij hen had!”

2. Sommigen twijfelen aan Zijn liefde: „Kon Hij, die de ogen des blinden geopend heeft, niet maken, dat ook deze niet gestorven ware? (vs. 37). Kort geleden had Jezus het gezicht aan een blindgeborene wedergegeven, en de Joden, die Hem nu omringden, hadden het wonder gezien. Daarom zeiden zij tot elkander: „Indien Hij Lazarus werkelijk liefhad, kon Hij hem niet in het leven behouden?” Hij, die de blinde de ogen opent, kan ook de stervende voor de dood bewaren. Zij twijfelden aan Zijn tranen, zij twijfelden aan Zijn woorden. Dit is ongeloof. Het verdraait de duidelijkste uitspraken des Heeren door Zijn eigen redeneringen.

Hoevelen van u hebben zo ook de liefde van Christus afgewend! Wij lezen, dat Hij over Jeruzalem weende. Dit bewijst ten duidelijkste, dat Hij niet wilde dat zij in hun zonden zouden sterven, dat Hij niet wil, dat u zult verloren gaan, maar het eeuwige leven hebben. En toch twijfelt u aan Zijn liefde, en weert Zijn tranen af met een of andere reden van uw eigen vinding. Jezus zegt: „Komt tot Mij, u allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven.” Dit is een eenvoudige verklaring, maar u weert die dus af. Had Christus mij werkelijk rust willen geven, dan zou Hij mij immers reeds eerder tot Zich genomen hebben? Het ongeloof verkeert zelfs de bewijzen van de liefde van Christus in alsem en gal. Sommige mensen verhardden hun hart naarmate zij meer van Christus zien. Deze Joden hadden gezien, hoe Hij de blinde het gezicht gaf, en weende over Lazarus; nochtans verhardden zij zich meer en meer. Wacht u, dat het niet also met u gaat. Wacht u, dat ge u niet verhardt, hoe meer u van Christus hoort, en van Zijn liefde voor de Zijnen.

II. *Wat er aan het graf gebeurde.*

1. Het bevel: „Neemt de steen weg.” Christus wegen zijn niet onze wegen, en Zijn gedachten zijn niet uw gedachten. Men zou gedacht hebben, dat Hij met een machtwoord de steen zou hebben weggeslingerd. Toen Hij zelf uit de doden opstond, „daalde een engel des Heeren neer uit de hemel, kwam toe, en wentelde de steen af van de deur, en zat op dezelve;” nu deed Hij niet also. Hij beval aan de mannen: „Neemt de

steen weg.”

Om twee redenen.

1ste. Hij wilde Martha's ongelooft aan het daglicht brengen, opdat het gekend zou worden. Ongelooft des harten is als de kwade stoffen in een wond: het verettert, en daarom wilde Jezus het uitroeien in Martha's hart.

2e. Om ons te leren de middelen te gebruiken. De mensen, die het graf omringden, konden de dode Lazarus het leven niet geven, maar zij konden de steen afwentelen. Jezus nu zou weldra Zijn Goddelijke macht gebruiken om de dode op te wekken, maar de steen wilde Hij niet wegnemen.

Hebt u onbekeerde vrienden, voor wie u in het gebed zijt? U weet, dat Christus alleen het leven kan geven, Christus alleen kan hem doen opstaan, maar u kunt de steen afwentelen, u kunt de middelen gebruiken, u kunt uw vriend tot de getrouwe verkondiging des Evangelies brengen. Spreek tot hem, schrijf aan hem. „Neem de steen weg.”

2. Martha's ongelooft. „Heere! hij riekt nu al, want hij heeft vier dagen aldaar gelegen.” Maria zweeg. Zij wist niet wat Jezus zou *doen*, maar zij wist, dat Hij alles wel zou maken. Zij wist, dat Hij vol van liefde, wijsheid en genade was. Maar Martha roept uit. Zij vergat al de woorden van Christus. Zij vergat Zijn boodschap: „deze krankheid is niet tot de dood, maar ter heerlijkheid Gods, opdat de Zone Gods door dezelve verheerlijkt worde.” Zij vergat Zijn liefelijke woorden: „Uw broeder zal weer opstaan;” en „Ik ben de opstanding en het leven: die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven.” Zij vergat haar eigen verklaring, dat Jezus de Zoon van God was. En zie, hoe zij zelf in de weg trad van de barmhartigheid, die haar geschieden zou. Zij had haar broeder innig lief, en toch wil zij de steen op de opening van de spelonk laten liggen. Zij stond zichzelf in het licht.

- Leert hieruit hoe licht men in het ongelooft vervalt. Weinige minuten vroeger was Martha vol gelooft, en nu zinkt zij weder. Och, welk een onbegrijpelijke zondigheid en verblindings is er in het menselijk hart!
- Leert hoe u door ongelooft de barmhartigheid verhindert. „En Hij heeft aldaar niet vele krachten gedaan, vanwege hun ongelooft.” Martha had de opwekking van Lazarus bijna verhindert. Och, vergeet toch de woorden van Jezus niet, noch de wonderen Zijner liefde en macht: „Zou iets voor de Heere te wonderlijk zijn?”

3. De berisping van Christus. „Heb Ik u niet gezegd, dat, zo gij gelooft, gij de heerlijkheid Gods zien zult?” (vs. 40). Christus had deze boodschap gezonden: „Deze krankheid is niet tot de dood,” nu herinnert Hij haar aan Zijn woord: „Heb Ik u niet gezegd,” als had Hij gezegd: Martha, hebt u Mijn woorden vergeten? Waarom gelooft u er niet aan? Ben Ik een leugenaar, of als wateren die niet bestendig zijn? Ben Ik een man dat Ik liegen zou, of een mensenkinds, dat het Mij berouwen zou? Ziet, hoe het ongelooft de Heere grieft. „Die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt.” Uw hel zal vreselijker zijn dan die van de heidenen. Zij zullen verworpen worden om hun zonden, maar u om zonde en ongelooft. „Die niet gelooft, is alrede veroordeeld.”

III. *Het gebed en de dankzegging van Christus.*

1. Zijn gebed was in stilte. Ons zijn de woorden van Zijn gebed niet verhaald. Maar onder zijn verzuchtingen en tranen bad Hij zeker in stilte tot Zijn Vader. Zelfs in het midden van de schare was Jezus alleen met Zijn Vader, en bad voor de Zijnen, opdat hun geloof niet ophoude. De tranen van Christus waren niet slechts tranen van gevoel, het waren ook tranen van ernstige smeking. In Hem is niet slechts een oppervlakkig medegevoel, maar waar middelaarschap. Christus leert u om te bidden onder onverwachte beproevingen. Al kunt u ook geen eenzame plaats bereiken, verheft uw hart te midden van de menigte. O, mijn broeders, de oprechte van hart vindt altijd een plaats voor het gebed waar God hem ontmoet. Bent u werkelijk een kind van God, u zult een verborgen plaats voor het gebed vinden. Het is niet voldoende dat u zegt, dat u op uw wandelingen, onder uw werk, in gezelschap bidt. Het is niet voldoende, dat als uw gebedstijd in de dag te beschouwen. Nee, satan is aan uw rechterhand. Begeef u in de eenzaamheid met God. Breng elke dag zoveel tijd als u kunt met God alleen door. En dan zult gij, in plotselinge verleidingen en beproevingen, uw hart gemakkelijk kunnen verheffen, zelfs onder de schare, en gehoor vinden bij de Vader.

2. Zijn dankzegging. „Vader, Ik dank U, dat Gij Mij gehoord hebt. Doch Ik wist, dat Gij Mij altijd hoort. Maar om van de schare wil, die rondom staat, heb Ik dit gezegd, opdat zij zouden geloven, dat u Mij gezonden hebt.”

1ste. Ziet, welk een aandrang in het gebed van Christus. „Gij hoort Mij altijd.” Elke voorspraak van Christus wordt beantwoord. Op het ogenblik dat Hij vraagt, krijgt Hij antwoord. Indien wij weten, dat Christus voor ons bidt, dan weten wij ook, dat wij ontvangen wat wij vragen.

2e. Hij dankt. Christus verenigt Zich zo geheel met de Zijnen, dat Hij in onze naam dankt. Laat dit ons leren niet slechts te bidden, maar te danken.

3e. Hij doet het luid, opdat allen in Hem zouden geloven. Christus trachtte altijd zielen te bekeren, zelfs hier, waar Hij bidt tot de Vader en Hem dankt. Hij doet het luid, opdat zij, die rondom staan, in Hem zouden geloven als in de Gezant van God en de Verlosser van de wereld. Ja, mijn broeders, dit wordt ons hier verhaald, opdat u in Hem zou geloven. Met dit doel is Christus u in het Evangelie verkondigd als de Gezant van God, de medelijdende Verlosser, de Middelaar en Voorspraak, opdat u in Hem zou geloven.